

обувката си напълнена съ кръвъ. Той се изу и видѣ лѣвия си кракъ облѣнъ въ нож. Тя бликаше отъ двѣ страни: крушумътъ бѣше само пронизълъ кълката и минълъ Той откъснх парче отъ ризата си и запуши дупкитѣ. Болежката се усилваше, а нему прѣдстояше още дълъгъ и труденъ пхтъ. Кръвта, която изгуби, го разслаби силно, при това той не бѣше подкрѣпенъ съ никаква храна днесъ. Скоро притъмнѣ добрѣ, и той остави това мѣсто, което утрѣ щеше да бжде нагазено отъ турски потери. Заедно съ мрачината и нощниятъ студъ растѣше. Първото турско село бѣше съвсѣмъ замрътвѣло. Турскитѣ села запустѣватъ и замазватъ на гробище щомъ се смръкне. Само въ една бакалница се чуваше глъчка. — Но Огняновъ не смѣ да похлопа, при всичко че бѣ прѣмалѣлъ отъ гладъ. Той вървѣ два часа още, замишх други села и най-послѣ се бѣлнх нѣщо прѣдъ него... Това бѣше Стрѣма. Той ъх прѣгази доста трудно и на другия брѣгъ сѣднх, защото водата изстуди кракътъ му и раната го заболѣ силно. Позна, че кълката му е поотекла, уплаши се да се не ускори въспалението и той да остане на пхтя. Гогова стана, отрѣза трѣстика край брѣга и смѣкна панталона си да омие раната по начинътъ, който знаеше отъ Хаджи-Димитрово врѣме. Той смукнх вода въ дългата цѣвъ, духнх ъх въ едната дупка отъ крушума, и тя истече изъ другата. Така направи нѣколко пхти. Като си привърза по такѣвъ начинъ самъ раната, Огняновъ пакъ се запхти къмъ Срѣдня-Гора, на която бѣше въ политѣ... Нощниятъ мракъ гхстѣше... Огняновъ гонеше Овчери, което не виждаше. Скоро той позна че го изгуби: озова се въ непознатъ гхстакъ... Той се спрѣ замаянъ и се услуша. Той бѣше вече въ Срѣдня-Гора. Човѣшки гласове глухо достигнахх до слуха му. Той съобрази, че въ тоя полунощенъ часъ тукъ неможе да има други човѣци, освѣнъ вхглищари. Той си припомни сега и червеното пламъче, което отъ далеко бѣ зърналъ. Но какви ще бждатъ тѣ — българи или турци?